

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχόν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ:

Ἐξωτερικοῦ:

Ετησία. 8,—

Ετησία φρ. χρ. 10,—

Εξαμήνιος. 4,50

Εξαμήνιος φρ. χρ. 5,50

Τριμήνιος. 2,50

Τριμήνιος φρ. χρ. 3,—

Ἡ συνδρομὰ ἀρχοῦται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος

Ἐν Ἀθήναις, 21 καὶ 28 Νοεμβρίου 1909

Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 51—52

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΝΑΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΕΠΕΙΔΗ ἐκείνας τὰς ἡμέρας μᾶς διώρθοναν τὸ σπῆ-
τι καὶ ἦτο μεγάλη φασαρία, —ξύλα καὶ πλίνθοι
καὶ κέραμοι, ἀτάκτως ἑρριμμένα παντοῦ, —ἀπεφασίσαμεν
νὰ φύγωμεν εἰς τὸ Φαλήρον καὶ νὰ καταφύγωμεν εἰς
τὴν γνωστὴν ἑπαυλιν, διὰ νὰ κάμωμεν μετὰ τὴν ἡσυχίαν
μᾶς τὴν Κυριακὴν. Ἦτο ἰδέα τῆς Τρισεύγενης, τὴν ὁ-
ποίαν ἐσπεύσαν νὰ ἐπικροτήσουν ὅλα τὰ παῖδιά καὶ ὁ
Μαθουσάλας. Ἡ κυρία Διάπλασις δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην,
καὶ ἐγώ, περιχαρὴς διότι μᾶς παρείχετο μίαν ὡραία ἡμέ-
ρα Φαλήρου, ἔδωσα εὐθὺς τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς δια-
ταγὰς τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἐπρόκειτο νὰ υπάγωμεν διὰ τῆς λεωφόρου Συγγρού, μὲ ποδήλατα. Εἴμεθα, ξεύρετε, μανιώδεις ποδηλάται καὶ, μολονότι δὲν εἶνε πλέον τοῦ συρμού, διατηροῦμεν τὴν μανίαν μας ἐπειδὴ διατηροῦμεν καὶ τὰ ποδήλατά μας. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι θὰ ἐπιορτινοῦσαμεν αὐτοκίνητον, καὶ πολλάκις ἐσκέφθημεν νὰγοράσωμεν ἓν εὐθηνόν, πωλοῦντες τὰ ποδήλατά μας. Ἐπειδὴ ἔμωσ διὰ τὸ εὐθηνότερον αὐτοκίνητον θὰ ἠθέλαμεν δέκα χιλιάδας φράγκα, ἐνῶ ὅλα τὰ ποδήλατά μας μαζί δὲν πιάουν ἴσως οὔτε χίλια, ἀρκοῦμεθα κατ' ἀνάγκην εἰς ἕτι ἔχομεν. Ἀλλως τε, καθὼς μὲ βλέπετε καὶ εἰς τὴν εἰκόνα μου, εἶμαι ἀρκετὰ χονδρός, ἡ δὲ ποδηλασία μὲ ὠρελεῖ, διότι... μὲ χονδραίνει περισσότερο.

Τὴν προσδιορισθεῖσαν λοιπὸν ἡμέραν, πρωὶ-πρωὶ ἐξεκινήσαμεν ὅλοι, ἐκτὸς τῆς Διαπλάσεως. Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἐφροντίσαμεν νὰ πάρωμεν μαζί μας τοὺς κερτέδες ποῦ κατεσκευάσεν ὁ Μαθουάλας, καὶ τὰς ἀπαντήσεις τῆς 29ης Κυριακῆς. Ὁ Κέρβερος μᾶς ἠκολούθησε πεζός, διότι δὲν ἐφευρέθησαν ἀκόμη ποδήλατα διὰ τοὺς σκύλους. Καὶ μετὰ ταχὺ κ' εὐχάριστον ταξίδιον, χωρὶς κανεν ἐπεισόδιον, ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Φάληρον καὶ εἰς τὴν ἑπαυλίαν μου.

Εἶπα χωρὶς ἐπεισόδιον, διότι κάτι ποῦ μᾶς συνέβη καθ' ὁδόν, δὲν τὸ ἀντελήφθημεν ἀμέσως. Καὶ μόνον ἀφοῦ ἐφθάσαμεν, καὶ ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν μεγάλην τραπεζαρίαν διὰ νὰ διαβάσωμεν τὰς ἀπαντήσεις, καὶ φυσικὰ τὰς ἐμαυτοῦσαμεν πρῶτα καὶ τὰς ἐμετρήσαμεν, εἶδαμεν ὅτι μερικαὶ ἔλειπαν... Πῶς αὐτό; Ἀπλούστατα. Ἐνῶ ἐτρέχαμεν μὲ τὰ ποδήλατα ὡς ὁ ἀνεμὸς, μᾶς ἐξέφυγαν καὶ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὸν δρόμον! Ἐλεπεν ὁλόκληρος ὁ σωρός, τὸν ὅποιον εἶχα ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν μικρὸν Μπέμπην—τί ἀφηρημένο παιδί!—καὶ μερικαὶ ἀπὸ ἄλλους σωρούς, τῶν ὁποίων τὰ δεσμὰ εἶχον χαλαρωθῇ. Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ μᾶς ἐλύπησε καὶ μᾶς ἐτάραξεν. Ἦρχισα νὰ μαλὼνω τοὺς ἀπροσέκτους, οἱ ὅποιοι πάλιν ἰσχυρίζοντο ὅτι ἐγὼς ἔπαια, διότι, ἔλεγον, ἔπρεπε νὰ δέσω ὅλας τὰς ἀπαντήσεις μαζί καὶ νὰ τὰς ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν φρόνιμον Μαθουάλαν. Ἀλλ' ἡ Τρισεύγενη, ἡ ὁποία εἶχε διαβάσῃ μὲν τῆς καὶ κατατάξῃ ἀπὸ πρὶν τὰς ἀπαντήσεις, μᾶς καθυσόχασε καὶ μᾶς διεβεβαίωσεν ὅτι ἡ ἀπώλεια δὲν ἦτο σημαντικὴ.

— Ἐχάθη, μᾶς εἶπεν, ὁλόκληρος ὁ πρῶτος σωρός. Ἀλλὰ ὁ σωρός αὐτὸς δὲν εἶχε, παρὰ τὰς ἀπαντήσεις ἐκείνων ποῦ...δὲν ἀπαντοῦσαν. Διότι, ξεύρετε, εἰς κάθε Κυριακὴν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ τέτοιοι. Δὲν ἔχουν τί νὰ ἀπαντήσουν οἱ κύριοι, καὶ ἀντὶ νὰ σωπάσουν, γράφουν προφάσεις καὶ ἀστεῖα. Τί θὰ τοὺς κάμναμε; Περιττοὶ! Καλλίτερα λοιπὸν ποῦ χάθηκαν.

— Ναί...ἀλλὰ λείπουν καὶ ἄλλοι, παρετήρησα ἐγὼ.

— Καὶ αὐτοὶ περιττοί. Τὸ θυμοῦμαι καλὰ... Ἀπὸ τοὺς ἄλλους σωρούς δὲν λείπουν παρὰ μερικαὶ ἀπαντήσεις ἐκτενεῖς...σελίδες ὁλόκληρες φιλογραμμένες! Τί θὰ τοὺς κάμναμε καὶ αὐτούς; Ὅθὰ τοὺς ἀπεκλείαμεν σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως. Δέε εἶνε λοιπὸν καλλίτερα ποῦ ἐπρόλαβαν νὰ χάθουν;

Καὶ αἰφνιδίως, ἐνῶ ἔψαχνεν ἀκόμη τοὺς σωρούς, ἡ Τρισεύγενη ἀνέκραξεν:

— Ἀ, νά! Ἐμειναν κηδὸν μερικαί. Ὅριστε! κῦτταξε!

Καὶ μοῦ ἔτεινε τὰς ἀπαντήσεις τῆς Λαίριδος τῆς Ἑλ-

λάδος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑξ (6) μετρίου μεγέθους ἀλλ' ἐκτάκτως πυκνογραμμένες σελίδας, τῆς Τρισεύγενης Ἑλλάδος,—ἐκτὼ σελίδες, ἂν ἀγαπάτε,—τοῦ Μιθριδάτου—δυσμῖς σελίδες πυκναὶ καὶ γιγαντιαῖαι,—καὶ τῆς Ἀγλαίας Φέρου,—ἑξ σελίδες ἀληθινῆς φιλογραφίας, ἱκανῆς νὰ μνησθητῆς βραβεῖον,—καὶ ἄλλας...

Μὰ γιατί, παιδιά μου, μὲ ἀναγκάζετε νὰ σᾶς ἀποκλείσω; Δὲν εἶπαμεν ρητῶς ὅτι ἡ ἀπάντησις δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἐκτενεστέρα ἀπὸ δύο σελίδας—δύο καταβατά,—συνήθους ἐπιστολῆς; Τί τὰ θέλετε τὰ πολλὰ λόγια; Ἡ παροιμία λέγει ὅτι εἶνε «φτώχεια». Καὶ πραγματικῶς, τὸ πλοῦσιον πνεῦμα εἶνε συνήθως καὶ ὀλιγόλογον. Ἐπειτα, τὸ σπουδαιότερον: ἂν ὅλοι ἔγραφαν τόσον ἐκτενῶς, θὰ ἠθέλαμεν ὁλόκληρον χρόνον διὰ νὰ διαβάσωμεν τὰς 300 καὶ 500 κάπυτε ἀπαντήσεις μιᾶς Κυριακῆς. Καὶ τότε πῶς θὰ ἐκάμναμεν δύο καὶ

τρεῖς τὸν χρόνον; Καὶ ὅμως μὲ λύπη μου ἀποκλείω τοὺς ἐκτενεῖς, διότι ὁ Μιθριδάτης διηγείται μίαν εὐμορρην ἱστορίαν. Φαίνεται ὅτι ὅταν ἦτο πολὺ μικρός, ἔγινε, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἡ αἰτία τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου κάποιος μικρούλας Ἀννέτας. Κάτι ἄσχετον ἴσως μὲ τὴν ἐρώτησιν τῆς 29ης Κυριακῆς, ἀλλὰ καλογραμμένον.—Ἡ δὲ ἀπάντησις τῆς Ἀγλαίας Φέρου ἐνέπνευσε καὶ τὸν ζωγράφον μας. Διηγείται ὅτι τὸ Καρναβάλι ἐγινε μασκαρᾶς μὲ τὸν ἀδελφόν τῆς,

περιγράφει δὲ τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὸν θυμὸν τῆς ὑπηρετρίδας των, ἡ ὁποία δὲν τοὺς εἶχεν ἰδῆ ἀπὸ πρὶν, καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπῆτι, τοὺς πῆρε γιὰ Ἀτσιγγάνους ἀληθινούς, καὶ μόνον ποῦ δὲν τοὺς ἔδειρε μὲ τὸ σκουπόξυλο!—Νὰ λοιπὸν τί χάνουν αὐτοὶ μὲ τὰ πολλὰ λόγια. Ἀν ἦσαν συντομώτεροι, δὲν θὰ ἔβλεπαν ἴσως τὸ νομὰ των εἰς τὸν πίνακα τῶν Βραβείων;

Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἐρώτησιν ποῦ σᾶς εἶχε δώσῃ ἡ Διάπλασις: «Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1909 μέχρι σήμερον, τί πρᾶγμα σᾶς ἔκαμε τὴν ζωηρότεραν ἐτύπωσιν;»

Ὁραιοτάτη ἐρώτησις, προπάντων διὰ τὴν ποικιλίαν τῶν ἀπαντήσεων ποῦ ἐπιδέχεται. Καὶ τῶντι, αἱ ἀπαντήσεις τῆς 29ης Κυριακῆς εἶνε πολλαὶ καὶ ποικίλαι. Καμμία σχεδὸν δὲν ὁμοιάζει μὲ ἄλλην, ὅπως συνέβαινε τόσον συχνὰ εἰς προηγουμένας Κυριακάς. Προσθέτω δὲ ὅτι πολλαὶ εἶνε ὠραῖαι, πολὺ ὠραῖαι, καὶ ὅτι ἴσως εἶνε ἡ πρώτη φορὰ, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐσκέφθημεν ὅτι ἔπρεπε νὰ διαθέσωμεν περισσότερα ἀπὸ τὰ συνήθη ἑξ Βραβεῖα τῶν Διαγωνισμῶν μας.

Τὰς ἀπαντήσεις τῆς 29ης Κυριακῆς τὰς ἐχωρίσαμεν εἰς τέσσαρας μεγάλους σωρούς. Α' Σωρός, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐχάθη εἰς τὸν δρόμον. Β' Σωρός, αἱ ἀπαντήσεις ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τὴν ζωηρότεραν τὴν ἐτύπωσιν εἶχον ἀπὸ κάποιαν τῶν ἀνάγνωσιν. Γ' Σωρός, ἀπαντήσεις ἐθνικο-πατριωτικο-ιστορικά. Δ' Σωρός καὶ τελευταῖος, ποικίλοι ἐντυπώσεις ἐκ τῆς καθημερινῆς ζωῆς.

Ἐπειδὴ δὲν εἰμποροῦμεν πλέον νὰ σχοληθῶμεν μὲ τὸν πρῶτον σωρόν, ἀρχίζομεν ἀπὸ τὸν δεύτερον.

Καὶ ἰδοὺ ὁ Φαληριώτης, ὁ ὁποῖος ἀπαντᾷ ὅτι τὴν μεγαλύτεραν ἐτύπωσιν τοῦ ἔκαμε τὸ μυθιστόρημα τοῦ Ἰουλίου Βέρν «Κοσμοκράτωρ», πῶς δηλαδὴ «ἐν μηχανῇ δύνανται νὰ εἶνε πλοῖον, ὑποβρύχιον, ἀεροπλάνον καὶ αὐτοκίνητον, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ροβέρου».—Ὁ Ἡλίας

Α. Πανᾶς ἀνέγνωσε τὴν «Καρδίαν», τὸ γνωστὸν βιβλίον τοῦ De Amicis, τοῦ μεγάλου ἰταλοῦ συγγραφέως, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εἶνε χαραγμένον μὲ χρυσὰ γράμματα εἰς τὰς καρδίας τῶν παιδιῶν. Καὶ προσέειπε μὲ ὠραίαν εὐγλωττίαν: «Ὅταν ἐδιάβαζα μεγαλοφώνως εἰς ἐπήκοον τῆς οἰκογενείας μου τὸ ἐν αὐτῷ ἔχον διήγημα Ἀπὸ τὰ Ἀπένινα εἰς τὰς Ἀνδεῖς, ὅλοι οἱ ἐσθαλμοὶ ἐδάκρυσαν, ἀράτος δὲ δύναμις μὲ ὤθησεν εἰς τῆς μητρός μου τὴν ἀγκάλην ὥσάν νὰ μοῦ ἔλεγε: Πόσον εὐτυχὴς εἶσαι ποῦ ἔχεις μητέρα! Ἐνῶ τώρα σὺ εὐρίσκεσαι ὑπὸ τὴν πατρικὴν στέγην, μὲ ὅλα σου τὰ ἀγαθὰ, πόσοι ἄλλοι, (ὡς ὁ ἥρωας τοῦ διηγήματος) τάλαιπωροὺνται καὶ ριψοκινδυνεύουν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ἴδουν τὴν μητέρα των καὶ ἔχσουν ἔπειτα εὐτυχεῖς!..»—Ὁ Μικρὸς Κοπηλάτης διηγείται τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν πρώτην του ἐπίσκεψιν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πρώτου φυλλαδίου, τὸ ὅποιον ἠγγράσας. «Μίαν ἐσπέραν—λέγει—τοῦ Ἰανουαρίου ἔκαμα σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ ἐλθῶ καὶ νὰ λάβω πληροφορίας... Κτυπῶ, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ θύρα ἠνοιχθη. Εὐρίσκομαι πρὸς κλίμακος, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀναβῶ. Οἱ πόδες μου τρέμουν, χάνω τὸ θάρρος μου πρὸς στιγμὴν... Τέλος εἰσέρχομαι εἰς ἐν δωμάτιον καὶ ἀγοράζω τὸ πρῶτον φυλλάδιον τοῦ 31ου ἔτους, τὸ ὅποιον μὲ κατεγοήτευσε καὶ μ' ἔκαμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ σὲ ὑπεραγαπήσω. Βραδύτερον ἔγινε συνδρομητὴς καὶ θὰ μείνω αἰωνίως.»

Ὁ Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἐθνους ἔχει μίαν ἀλησμόνητον ἐντύπωσιν ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς προηγουμένης μας Κυριακῆς. Ἀλλὰ μὲ τὸ δίκη του! Διότι, χωρὶς νὰ τὸ περιμένη, εἶδεν ὅτι «ἐδημοσιεύετο ὁλόκληρος ἡ ἀπάντησις του χωρὶς νὰ παραλείπεται οὔτε νῖ, ἐπειδὴ κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ἀζαρία ἦτο ἡ ἀστείωτέρα», καὶ ἔπειτα τὸ νομὰ του εἰς τὸν Α' Ἐπαῖνον. «Ἀδύνατον! λέγει. Νὰ τὸ πιστεύσω; Μοὶ ἐφαίνετο ὄνειρον. Καὶ ὅμως ἦτο πραγματικότης. Θὰ μείνῃ ἀνεξάλειπτον εἰς τὴν μνήμην μου...»

—Ὁ Αἰγυλὸν συνδέει τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐπροξένησε τὸ φυλλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος μας, μὲ τὴν λύπην τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη, ὅταν συγχρόνως ἀνέγνωσεν εἰς μίαν ἐφημερίδα «τὴν οἰκτρὰν ἀποτυχίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Κρητικὸν ζήτημα», Ἀλλ' εἰς τὴν λύπην του, ἠντλησεν εὐθὺς παρηγορίαν ἀπὸ τὴν Διάπλασιν. «Διότι—γράφει,—ὁ μόνος παρήγορος ἀγγελος εἶσαι σὺ, ἡτις ρίπτεις φωτὸβόλους τὰς ἀκτίνας τῆς ἐλπίδος, τῆς ὑπομονῆς, σὺ ἡτις σφυρηλατεῖς πᾶσαν νεαρὰν καρδίαν ἐπὶ τὸ πατριωτικώτερον καὶ μᾶς εἰσάγεις εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ καλοῦ, οὕτως ὥστε ἀνδρούμενοι...»—καὶ τὰ λοιπὰ, τὰ ὁποῖα εὐκόλως ἐννοοῦνται.

Ἀπὸ τὸ φυλλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος εἶχε τὴν ζωηρότεραν εὐχαρίστησιν ἀλλὰ καὶ τὴν ζωηρότεραν λύπην, διότι μόνον εἰς αὐτὸ εἶδεν ὅτι εἶχε μεταβληθῇ ἡ ὥρα τῆς Ἐορτῆς, καὶ ἀντὶ νὰ γίνῃ ἐσπερὶς ἔγινεν ἀπογευματινὴ. «Καὶ ἐνῶ οὕτω θὰ ἠδυνάμην—λέγει—νὰ παρευρεθῶ κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἐορτήν, ἐξ ἀμελείας νὰ μὴν ἀναγνώσω ἐφημερίδα, ἐστερήθην αὐτῆς τῆς ἀπολαύσεως. Τοῦτο ἦτο ἡ τιμωρία διὰ τὴν ἀμελείαν μου!»—Ὁ Δαίμων τῆς Ἐρήμου μαθητὴν ἐξαφνὰ εἰς τὸ σχολεῖον ὅτι ἦλθε τὸ φυλλάδιον τῆς Τριακονταετηρίδος. Φαντασθῆτε

τὴν ἀνυπομονήσιν του ἔως νὰ τελειώσῃ τὸ μάθημα! Ἀλλ' ἂς μᾶς τὰ πῇ καλλίτερα ὁ ἴδιος: «Μόλις ἐκτύπησε ὁ κώδων, εἰς τέλος τοῦ μαθήματος, ἀπᾶξ τὸ κάπello, τὰ βιβλία, καὶ πρῶτος-πρῶτος πετιοῦμαι ἔξω ἀπὸ τὴν τάξιν, κατεβαίνω τρεῖς-τρεῖς τὰς σκάλες, ὁρμῶ εἰς τὸ θυρωρεῖο καὶ ἐπιτέλους παίρνω τὴν Διάπλασιν καὶ φεύγω. Σ' ὅλον τὸν δρόμον, ὅλῳ ἄνοιγα τὸ φυλλάδιον καὶ ἔρριπα ματιὰς εἰς περιεχόμενον, καὶ γι' αὐτὸ καμμιὰ δεκαρὶα φορὲς κόντευσα νὰ πατηθῶ ἀπὸ τ' ἀμάξια καὶ πολλὰς φορὲς ἐπῆλθε σύγκρουσις μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν διαβατῶν. Ἐπιτέλους φθάνω σπῆτι καὶ χωρὶς νὰ ἰδῶ κανένα, ξαπλόνουμαι εἰς ἓνα καναπέ καὶ ἀρχίζω νὰ διαβάξω. Ὅσο διαβάξω, τὰ σάλια μου ἔτρεχαν ἀπὸ τὴν καλλονή, ἀπὸ τὸν πλοῦτον, ἀπὸ τὴν γλύκα τῆς Διαπλάσεως μας. Τέτοιες εὐχάριστες ἐντυπώσεις νᾶχω καὶ ὅταν θὰ διαβάξω τὰ ἀναμνηστικὰ τεύχη τῆς πεντηκονταετηρίδος καὶ ἑκατονταετηρίδος τῆς Διαπλάσεώς μας! Ἀμήν!»

Ὁ Ταπεινὸς Κύριος ἀπαντᾷ μὲ καμμιὰ δεκαρὶα τετραστίχα. Ἰδοὺ αἱ ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὸ φύλλον τῆς Τριακονταετηρίδος τῆς Διαπλάσεως:

Τι ὠραῖαι αἱ ἀπαγγελίαι καὶ τὰ ποιήματα!
Τὰ ἐξαισιά της δράματα καὶ διηγήματα!
Τὴν εὐχομαι ἐκ καρδίας χρόνους πολλοὺς νὰ ζήσῃ,
Τὸν δὲ διευθυντὴν της νὰ τὰ ἐκατοστήσῃ.

Ἀλλ' ἂν καὶ πεζός, ὁ Πλοίαρχος Νέμος τὰ λέγει πολὺ ποιητικώτερα. Καὶ αὐτὸς ἔχει τὴν ζωηρότεραν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς Τριακονταετηρίδος, ὅπως ζωγραφίζεται εἰς τὸ ἀναμνηστικὸν Τεύχος. «Ἐνας θρίκμος—λέγει,—ποῦ θὰ ζῇ διὰ πολὺν καιρόν. Ὁμοιάζει μὲ τὴν κεραυνόβολον ἀστραπὴν, ἡ ὁποία μέσα εἰς τὴν ἀντάραν τὴν φοβερὰν μιᾶς ἀνεμοζάλης καὶ σκοτεινῆς καταιγίδος, φωτίζει καὶ δείχνει εἰς τὴν ἀπελπισμένην ψυχὴν μας τὴν ὠραίωτητα τῆς φύσεως, ποῦ ὅσα καὶ ἂν ἐσκεπάσθῃ ἀπὸ μαυρα καὶ ζοφερά νέφη, ὑπάρχει ὅμως, καὶ ἀπλῶς μόνον φωτὶς ἀκτίνο-σ ἀνάγκην ἔχει ν' ἀποκαλυφθῇ.

«Ἐστὶ καὶ ἡ Τριακονταετηρίς σου μᾶς ἐδείξε σὰν ἀστραπὴ, ὅτι δὲν ἐσθλάθη ὁλόκληρα ἡ ἀγάπη τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὠραίου εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ὅτι ἡ ψυχὴ του δὲν ἔχασε τὴν πρώτη τῆς θροσῆ καὶ ὠραιότητα, ἀλλὰ ἔχει ἀνάγκην φωτὸς σὰν τοῦ δικού σου, διὰ νὰ φανῇ καὶ νὰ λάμψῃ μέσα εἰς τὰς ἀσχημίας ποῦ τὴν περιβάλλουν.»

Εἶνε καὶ μερικαὶ ἄλλαι ἀπαντήσεις εἰς αὐτὸν τὸν σωρόν, πολὺ ἔρηραι καὶ τυπικαί, χωρὶς τίποτε τὸ ἑκτακτόν. Νομίζω, ὅτι

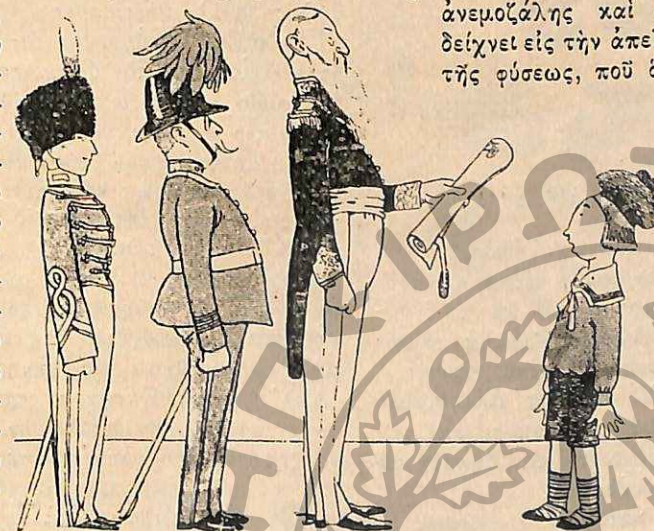
δι' αὐτὰς δὲν ἀξίζει νὰ γίνῃ λόγος. Ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐχάθησαν.

Θέλετε τώρα,—ιδέα τῆς Τρισεύγενος καὶ αὐτῆς,—νὰ ἴδωμεν μερικὰς ἀπαντήσεις ἀπὸ τὸν Δ' Σωρόν, πρὶν ἀνοίξωμεν τὸν τρίτον; Ναί, καλλίτερα ἔτσι. Διότι ὁ τελευταῖος σωρὸς εἶνε πολὺ ὀγκώδης, καὶ ἂν τὸν ἐπαίρναμεν μονορούφι, θὰ καταντούσε μονοτονία.

Ἰδοὺ ὁ μικρὸς μας φίλος Κοκὸς Σταυρίδης, ὁ ὁποῖος μοῦ γράφει ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας. Προσθέτω αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν, διὰ νὰ ἐννοήσῃτε καλλίτερα τὸ ὄνειρόν του. Λοιπὸν ὁ φίλος μου Κοκὸς εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ πον Βασιλέα τοῦ Βελγίου, ὁ ὁποῖος, λέγει, τῷ ἐνεχείρισεν δίπλωμα καὶ πονόμιον εὐρεσιτεχνίας, — διατὶ νομίζετε; Διὰ τοὺς τελειο-

«Τοὺς πῆρε γιὰ Ἀτσιγγάνους...» (Σελ. 414, στ. β'.)

«Εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον τοῦ πον Βασιλέα τοῦ Βελγίου...» (Σελ. 415, στ. β'.)

γεγονός της αγρίας σφαγής των 'Αρμενίων υπό των Τούρκων ἐν 'Αδάνοις, Μερσίνη, 'Αλεξανδρέττα κτλ.»—'Ο *Λέων* της *Ερμού* ἀναφέρει τὴν πτώσιν τοῦ 'Αβδούλ-Χαμίτ, ποὺ δὲν τὴν χωρεῖ ὁ νοῦς του.—Τὸ *Φρικτὸν Ναυάγιον* ἐθαύμασεν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν ἀνδρείαν καὶ τὸ θάρρος των κατοίκων τῆς Κρήτης.—'Ο 'Αριστείδης Κανάρης, τὸ δημοψήφισμα, τὸ ὅποιον ἔκαμεν ἐδῶ μία ἡμέρα περὶ τοῦ ἂν ὁ κ. Βενιζέλος εἶνε ἱκανὸς νὰ διοικήσῃ τὸν 'Ελληνικὸν λαόν.»—'Η *Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς* τὴν ἐπίσκεψιν της εἰς τὰ Πατριαρχεῖα Κων]στάλεως, —καὶ ἄλλοι ἄλλα πολλὰ καὶ διάφορα, τὰ ὅποια δὲν ἔχω τόπον ν' ἀναφέρω. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι αἱ παραλειπόμεναι ἀπαντήσεις δὲν παρουσιάζουν τίποτε τὸ ἐξαιρετικόν.

Καὶ ἔρχομαι εἰς τὴν τελευταίαν τοῦ σωροῦ αὐτοῦ ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὸν φίλον μας *Αντάρτην*. Καὶ εἰς αὐτὸν, τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἓνα ὄνειρον: «γλυκὺ ὄνειρον, τὸ ὄνειρον τοῦ 'Ελληνισμοῦ.» Εἶδε, λέγει, ὅτι ἡ 'Ελλάς ἀπέκτησε στρατὸν ἀξιόμαχον ἐκ 500,000, καὶ στόλον ἰσχυρὸν ἀπὸ 400 κορμάτια, ἐξ ὧν τὰ 100 θωρηκτά. Τὰ λοιπὰ, τὰ φαντάζεσθε εὐκολα. Τὸ μόνον κακὸν εἶνε ὅτι οἱ στρατοὶ καὶ οἱ στόλοι δὲν γίνονται οὔτε μὲ ὄνειρα, οὔτε μὲ μαγικοὺς καθρέπτας. Γίνονται μόνον μὲ τὴν ὑπομονήν, τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἀθρόον καὶ ἀκοίμητον πατριωτισμὸν, ὁ ὅποιος δὲν ξέρει μεγάλην λόγια, ἀλλὰ παντοῦ καὶ πάντοτε κάμνει τὸ καθήκον του. Αὐτὰ μού παρήγγειλε νὰ σᾶς γράψω ἡ κυρία Διάπλασις.

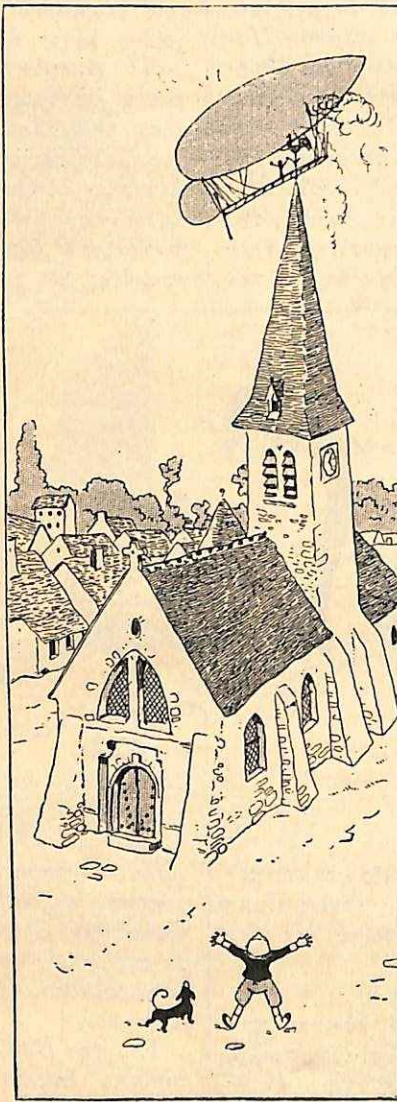
**

Ἐπιστρέφω εἰς τὸν τελευταῖον σωρόν.

Εἶδατε ποτέ σας ἀεροπλάνον; Ὁ φίλος μου *Μαρκήσιος Βιλιέρο*, ὁ ὅποιος μένει εἰς τὴν Γαλλίαν, εἶδε... Καὶ φυσικὰ, αὐτὸ τοῦ ἔκαμε τὴν μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν, προπάντων τὴν στιγμὴν ποὺ ἐσκάλωσεν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς καμπαναριοῦ...

Τὸ *Φιλὶ τῆς Μάννας* διηγείται τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ μίαν τοῦ ἐπίσκεψιν εἰς τὰς Πυραμίδας τοῦ Καίρου.—'Η *Γαλανή* μας *Σταυροφόρα* ἐθαύμασε τὴν θαυματουργὴν εἰκόνα τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου «μὲ τὰ ἄπειρα καὶ ἀνεκτίμητα ἀθιερώματα τῶν διαφόρων Χριστιανῶν καθὼς καὶ ἄλλοδόξων».—'Η *Δροσόλουτος* *Αὐγή*, καθημένη πάντοτε εἰς τοὺς πρόποδας ἐνὸς βουνοῦ, «εἰς τὴν σιγὴν ἐκείνην, ἡ ὅποια κάμνει τὸν ἄνθρωπον ν' ἀνατριχιάζῃ», ἤκουσεν ἔξαφνα τὴν γλυκεῖαν φλογέραν ἐνὸς βοσκῶ. «Ἐτρεξε τότε καὶ τὸν εἶδε ποὺ ἔπαιζεν, «ἐνὶ γύρῳ του ἦσαν ξαπλωμένα κατάλευκα ἀρνάκια, ἀκροώμενα τὴν ἀληθῶς θείαν μουσικὴν». Ἰδοὺ πραγματικῶς μία ἐντύπωσις ἀγνῇ, ὠραία καὶ ζωηρά.

Ὁ *Παρήγορος* *Αγγέλος* ἐθαύμασεν ἓνα σκύλον, τὸν ὅποιον εἶδε φορτωμένον μ' ἓνα καλάθι, νὰ πηγαίνει φαγητὸν εἰς ἓνα χωλὸν γέροντα.—Τὸ *Πουλὶ τῆς Ερμού* ἀπήντησε μίαν ἡμέραν τοὺς μικροὺς μαθητὰς ἐνὸς χωρίου, οἱ ὅποιοι, κατενθουσιασμένοι φαίνεται ἀπὸ πατριωτικὰ λόγια τοῦ δασκάλου των, ἔπαιζαν τὸν πόλεμον. Τότε τοὺς ἔδωκεν ὀλίγα λεπτὰ. «Ἄ! τί χαρὰ μας! λέγουν καὶ τὰ παίρνουν.—Γιατί;—Γιατί ὁ δάσκαλος μᾶς εἶπε πῶς ἂν εἴχαμε λεπτὰ, θὰ παίρναμε τὴν Πόλιν. Τώρα θὰ πᾶμε, θὰ τοῦ δώσωμε αὐτὰ τὰ λεπτὰ, καὶ

Ἐσκάλωσεν εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς καμπαναριοῦ... (Σελ. 418, στ. α')

θὰ πάρουμε τὴν Πόλιν.» Νοστιμώτατον!—Τὸ *Ζήτω ἡ Χίος* διηγείται πῶς οἱ δικοὶ μας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἐπεδιόρθωσαν διὰ νυκτὸς τὸν «Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» καὶ ἔλαβαν κατοχὴν αὐτοῦ εἰς τὸ πείσμα των Λατίνων καὶ των 'Αρμενίων. (Τί περίεργα πράγματα!)—'Ο *Κ. Γ. Πλάκας* περιγράφει ὠραϊστάτα μίαν δύσιν τοῦ ἡλίου, συμπίπτουσαν πρὸς τὴν ἀνατολὴν τῆς σελήνης. Καὶ ἐπιλέγει: «Ὅταν θυμῶ τὸν παράδοξον αὐτὸν ἀνταγωνισμὸν των δύο ἄστρον, νομίζω πῶς παρευρέθηκα σὲ μίαν τραγικὴν οὐράνια μάχην, σὲ μίαν φανταστικὴν μονομαχίαν, ποὺ ὁ ἀδύνατος θὰ ἐνίκουσε τὸν δυνατὸν καὶ θὰ τὸν ἐγκρέμιζεν εἰς ἓνα χεῖμαρρον ἀπὸ φλόγης!»—'Η μηχανὴ τοῦ ἀτμοπλοίου, μὲ τὸ ὅποιον ἐταξείδευσεν κάποτε ἡ *Εορτὴ τῆς Σημοσίας* ἀπὸ Αἰγίνης εἰς Πειραιᾶ, ἔπαθε βλάβην, ἔκαμε κρότον καὶ τὸ ἀτμολοκίον ἐσταμάτησε. «Φαντασθῆτε τὸν θόρυβον, ὁ ὅποιος ἠκολούθησε μετὰ τὸ τοιοῦτον γεγονός!» Σχεδὸν ναυάγιον δηλαδὴ!—'Ο *Μαυροθαλασσίτης* εἶχε φέτος μίαν, τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν τῆς ζωῆς του ὅλης. Διὰ πρώτην φορὰν ἐξενιτεύθη, ἄφισε τοὺς γονεῖς του, τὸ σπίτι του, τὴν πατρίδα του... Δὲν θὰ λησμονήσῃ προπάντων ποτὲ τὴν στιγμὴν ποὺ ἐπῆγε νὰ φιλήσῃ τὸ χεῖρ τῆς μητέρας του. «Ἐπήγαινα, λέγει, νὰ ζήσω μόνος μου, ἐλεύθερος—ἀλλὰ πόσον μου ἐκόστισε αὐτὴ ἡ ἐλευθερία!» Ὡ, τὸ πιστεύω...—'Ο *Ἐπικουρείος* *Ἀπόλλων*, εἰς μίαν ἐκδρομὴν, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ παρασταθῇ εἰς ὄψιδόν ἀγῶνα δύο ἀηδόνων, αἱ ὅποιαι ἀφού συνηγωνίσθησαν εἰς τὸ ἄσμα ἐπὶ πολλὴν ὥραν, ἐπέπεσαν ἐναντίον ἀλλήλων καὶ ἐφρονεύθησαν καὶ αἱ δύο! «Τὸ περίεργον εἶνε, λέγει, ὅτι ἐνῶ τῆς μιᾶς ὁ λόρυξ εἶχε καταξέσχιθῇ, τῆς ἄλλης οὐδεμίαν βλάβην ἔφερε. Τί ἄρα γε εἶχε συμβῇ; Μήπως ἡ νικηθεῖσα, διὰ νὰ κρύψῃ τὸ αἰσχρὸς της, ἠτύοντο τὴν ἄλληλάν;»—'Ο *Ἄγνων*!—'Ο *Κ'* ἐγὼ ἐπίσης.

Θὰ μού ἐπιτραπῇ τώρα νὰ παρατρέξω μερικὰς ἀπαντήσεις, διὰ τὰς ὁποίας θὰ ἔπρεπεν ἴσως νὰ γίνῃ περισσώτερος λόγος, ἐὰν ἄλλαι καλλιτέραι δὲν ἐκαπαράριζαν τὸν ὑπολειπόμενον χώρον. Αἱ καλαὶ αὐταὶ ἀπαντήσεις εἶνε: τοῦ *Ἐξορίστου Βασιληᾶ*, ὁ ὅποιος μᾶς διηγείται ἓνα πάθημά του... δημοσιογραφικόν.—τῆς *Ἀργυρᾶς Πανσελήνου*, ἡ ὅποια συνέφαγε κάποτε μὲ κάτι καλοὺς καὶ πτωχοὺς ἀνθρώπους.—τῆς *Δέας*, ἡ ὅποια περιγράφει τὴν πυρκαϊάν καὶ τὴν καταστροφὴν μιᾶς πτωχικῆς κατοικίας.—τῆς *Ἠχοῦς τῆς Λίμνης*, ἡ ὅποια εἶδε μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Ἀνατομεῖον τὸ

πτῶμα μιᾶς γριάς, —φρίκη!—ποὺ ἐζητιάνευε πρὶν ἐκεῖ—ἀπέξω—τῆς *Ἡλιακῆς* *Ἀκτίνος*, ἡ ὅποια ἐκθέτει τὰς ἐντυπώσεις της ἐκ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ κενοταφίου τοῦ Λεωνίδα εἰς τὴν Σπάρτην.—τοῦ *Ἰσιδώρου Νικολαΐδου*, ὁ ὅποιος περιγράφει ζωηρότατα τὴν πυρκαϊάν μιᾶς ὠραίας Ἐκκλησίας—τοῦ *Παροδόμου*, ὁ ὅποιος διηγείται τὸν σπαρακτικὸν πνιγμὸν ἐνὸς παιδιοῦ.—τῆς *Γλυκεῖας* *Ἀμμουδιάς*, ἡ ὅποια κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χειμῶνος ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ κάμῃ μίαν ὠραίαν ἐλεημοσύνην.—τοῦ *Δημ. Π. Μπαμπάκου*, ὁ ὅποιος εἶδεν ἓν αὐτοκίνητον νὰ παρασύρῃ καὶ νὰ τραυματίσῃ σοβαρῶς ἓνα παιδάκι.—τῆς *Ἀργυρᾶς Προύνης*, εἰς τὴν ὅποιαν ἔκαμε κάποτε μεγάλην ἐντύπωσιν «ἓνα κόκκινο ἐξοχικὸ σπιτάκι βουτηγμένον μέσα σὲ μίαν παχειὰ πρα-

σινάδα ἀπὸ πολλὰ καὶ πολὺ ὕψηλὰ δένδρα».—τῆς *Προῆς Ψυχορραγοῦντος* *Ἀγγέλου*, ἡ ὅποια θλίβεράν ἐντύπωσιν διηγείται καὶ ἐπιλέγει: «τὰ μικρὰ χαρμύσυνα γεγονότα ἂν τιπαρέχονται χωρὶς ἐντυπώσεις, διότι—ἀλλοίμονον!—ἡ δυστυχία ἀφίνει ἀναμνήσεις πλέον ἀνεξαλείπτους τῆς εὐτυχίας».—καὶ τέλος τῆς *Μελαγχολικῆς* *Ονειροπόλου*, ἡ ὅποια, ἀπὸ ἐν περιστατικόν, ἐνόησε «τί θὰ πῇ πραγματικὴ δυστυχία καὶ ὁρράνια».

Τὸ *Ξενητεμένο Πουλὶ*, ἀπὸ τὸ Μοντεῶλ τοῦ Καναδά, εἶχε φέτος τὴν ζωηροτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ ἐν ἀνάκτορον ἐκ πάγου (Ice-Palace), τὸ ὅποιον κατεσκευάσαν τὰς Ἀποκρεῶν παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λεγομένου Βασιλικοῦ Βουνοῦ, πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως. Θὰ ἦτο πράγματι ὠραῖον, ἂν κρίνω καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα του, ποὺ μᾶς στέλλει ἐπὶ δελταρίου.

Ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, τὴν ἡμέραν των γενεθλίων της, ἔλαβε δῶρον ἀπὸ τὸ μπαμπὰ της μίαν μεγάλην κούκλαν, πολὺ εὐμορφὴν, σὰν ἀληθινὸ παιδάκι, μὲ γαλανὰ μάτια, μὲ καστανὰ μαλλιά, ὅλο μπουκλίτσες, ἀλλὰ μὲ φόρεμα πολὺ πτωχικόν, τσίτινον, ποὺ δὲν τῆς ταίριαζε διόλου. Ἡ *Ποιμενικὴ Φλογέρα* συμπεραίνει «μὲ τὸ μικρὸ της μυαλὸ» ὅτι αὐτὸ ἐγίνεν ἐπίτηδες, διὰ νὰ μάθῃ νὰ ράπτῃ. Καὶ πραγματικῶς, μὲ τὴν νὰ κάμνῃ τὰ ὠραῖα ἀσπρόρουχα καὶ τὰ ταϊριαστὰ φουστάνια τῆς μεγάλης αὐτῆς κούκλας, ἔμαθε ραπτικὴν σχεδὸν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Μπράβο της!

Ὁ *Λάιτς* τοῦ *Ὁραίου* περιγράφει ἐνθουσιῶδως «τὴν ἱερὰν κοιλάδα τῆς ἀρχαίας Ὀλυμπίας», τὴν ὅποιαν φέτος ἐπεσκέφθη. Τὸ ὕψος του ὑπενθυμίζει τὰ ὀδοπορικὰ βιβλία ἐπεσκέφθη. Τὸ ὕψος του ὑπενθυμίζει τὰ ὀδοπορικὰ βιβλία τοῦ κ. Παγανέλη μὲ τὸν πολὺν ρομαντισμὸν.—Ὀλιγώτερον τὸ κ. Παγανέλη μὲ τὸν πολὺν ρομαντισμὸν.—Ὀλιγώτερον ρομαντικῇ, ἂν καὶ ἐπίσης ἐνθουσιῶδως εἶνε ἡ ἐντύπωσις τῆς *Ἑλπίδος* ἀπὸ τὸν Ἑρμῆν, τὸ θάνατον ἀριστοῦργημα τοῦ Πραξιτέλους. Μὲ τὸ δίκρυφόν της λέγει, ὅτι ἡ θεία του εἶνε ἡ μεγαλητέρα ἐντύπωσις ὅχι πλέον τοῦ ἔτους αὐτοῦ, ἀλλὰ ὅλης τῆς περασμένης ζωῆς της.

Τὴν 23 π. Ἀπριλίου, ἓνας καθηγητὴς, θεῖος τῆς *Ἑλληνίδος Κυπρίας*, ἐώρασε πλὴν τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς του, καὶ τὴν τριακονταετηρίδα τοῦ διδασκαλικοῦ σταδίου του. Καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ μᾶς περιγράψῃ τί ἠσθάνετο ἡ φιλόστοργος ἀνεψία του «βλέπουσα αὐτὸν νὰ δέχεται μετὰ συγκινήσεως τὰ δῶρα, τὰς ἀνθοδέσμας, τὰς εὐχὰς, τὰς προσφωνήσεις των φίλων του, των συναδέλφων του, των πρῶν καὶ νῦν μαθητῶν του.» Ἐντύπωσις σεμνὴ καὶ εἰλικρινῆς.

Τὸ ἔτος αὐτό, ἡ *Παλλὰς* εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃ τὴν ἀγαπητὴν της *Γιαννίαν*. Εἶνε δυνατόν νὰ ἔχῃ ζωηροτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸν θάνατον αὐτῆς; Τί ὠραῖα πεῦ τὸν περιγράφει εἰς πάντε τετράστιχα! Καὶ ὁ ἀδελφὸς της, τὸ *Σκότιος*, ἂν καὶ δὲν εἶνε ποιητὴς, δὲν ἠσθάνθη ὀλιγώτερον αὐτὴν τὴν στέρξιν, ἡ δὲ μελαγχολικὴ του ἀπάντησις μαρτυρεῖ τὸν ἀγίαστρετον πόνον τῆς ψυχῆς του.

Ἡ *Παπαρούνα* περιγράφει παραστατικώτατα «τὴν τεραστίαν, τὴν τρομακτικὴν, τὴν καταπληκτικὴν κίνησιν των Ἀθηνῶν» μίαν Κυριακὴν ἀπόγευμα, ὅταν ἡ ἔσση εἰς τὴν πόλιν ἦτο πνιγρὰ καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἔσπευδε μὲ τὰ τραί-

νάναπνεύση εἰς τὰς ἐξοχὰς. Ποῦ νὰ εὕρῃ θέσιν! Εἰς ὅλους τοὺς σταθμοὺς ἐγίνετο ἓνα κακὸ!—Καὶ ὁ *Ἀθανάσιος Διάκος* ἐπίσης, ὁ ὅποιος διὰ πρώτην φορὰν φέτος ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, ἔμεινεν ἐκπληκτὸς πρὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς κινήσεως, ἡ ὅποια κορυφουεῖται εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὀμονοίας, ὅπου καταλήγουν καὶ ἀφ' ὅπου ἐκκινοῦν ὅλα τὰ ἡλεκτρικὰ τραίνα. Ἐκεῖ εἶνε τῶντιν ὁ γενικὸς Σταθμὸς.

Ἦκουε διὰ πνεύματα καὶ διὰ μαγείας Πνευμάτων ἡ *Ἰωάννα Δεδρινού*, ἀλλὰ δὲν ἐπίστευε τίποτε. «Ὅσο καὶ ἂν τῆς ἐπιτίλιζαν τὸ μυαλὸ», αὐτὴ ἐπέμεινε νὰ τὰ θεωρῇ παραμύθια. Μίαν ἡμέραν ὅμως, ποὺ τῆς εἶχαν διηγηθῇ πᾶρ πολλὰ θαυμάσια καὶ φοβερά, τῆς συνέβη κάτι ἐκπληκτικόν. Ἦτο, λέγει, μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ ἐνεδύετο, ὅταν ἔξαφνα ὅλα τὰ πράγματα—παπούτσια, κάλτσες, βούρτσες, φαλλίδια, ποτήρια κτλ.—ἤρχισαν νὰ πετοῦν καὶ νὰ χορεύουν τριγύρω της, ὡς νὰ τὰ ἐσφενδόνιζε κάποιον ἀόρατον χεῖρ ταχυδακτυλουργοῦ. Θὰ ὑποθέσετε, ὅτι ἀπὸ τότε πιστεύει τὰ πνεύματα. «Ὁχι, διόλου! Τὸ πάθημά της δὲν ἦτο παρὰ ὄνειρον, τὸ ὅποιον ὠφέλιετο ἀπλῶς εἰς τὰς τρομακτικὰς διηγήσεις τῆς ἡμέρας. Τῆς ἔκαμε ὅμως μεγάλην, πολὺ μεγάλην ἐντύπωσιν, διότι ἦτο «ζωηρὸν ὡς πραγματικότης».

**

Καὶ ἐρχόμεθα τώρα εἰς τὰς καλλιτέρας ἀπαντήσεις.

Μὲ πολλὴν χάριν ἡ *Μικρούλα Τραλαρά* διηγείται πῶς ἀπερρίθη εἰς τὰς εἰσιτηρίους τῆς ἐξετάσεως διὰ τὴν Α' τοῦ Ἑλληνικοῦ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον «τὴν κατεδίκαζεν» εἰς ἐνὸς ἔτους ἀκόμη Δημοτικὸν Σχολεῖον». Φαίνεται ὅμως ὅτι αὐτὸ ἔκαμε μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὸν παπποῦ της «ποῦ παρ' ὀλίγον νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν», καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίδαν παιδαγωγόν της, «ποῦ κατελήφθη ἀπὸ νευρικὴν κρίσιν, πολὺ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὸ βρεττανικὸν φλέγμα». Καὶ ἡ *Μικρούλα Τραλαρά* ἐπιλέγει εὐφυστάτα: «Ἡ ἐντύπωσις των ἄλλων εἶνε ἡ

ἡ ἐντύπωσις. Φαίνεται ὅτι ὅταν παθαίνομεν ζωηροτέρως εἰς τὸ Σχολεῖον, οἱ ἄλλοι λυποῦνται περισσώτερον ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐπιτέλους ἐγὼ ἔχασα τὸν χρόνον. Διτὸς μου δὲν ἦταν; Διὰ τὴν ἄσυναίσθησίαν! ἐκεῖνοι;» Τί χαριτωμένως ἐδιόδατο μίαν ἡμέραν εἰς τὴν *Ὁδὸν* *Ἐγώσιματος*: Μία γυνὴ εἰς τὴν Λάρισ-ἐφημερίδα: «Γέννησις τέφθαλμοῦ εἰς τὸ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, ῥάμφος πτηνοῦ, στῆθος καὶ ἐπιλέγει: «Ἐ, τί νὰ σᾶς ἀνωρθωμένα πρὸς τὰ ἄνω». ἅματά μου ὅταν εἶδα τοιοῦτον πῶ! ἐσυγχώρησα ὅλα τὰ σφα-

Ἦπαρ ὀλίγον νὰ πάθῃ ἀποπληξίαν... (Σελ. 419, στ. β')

σφάλμα τοῦ Θεοῦ ! Πρὸς Θεοῦ, Θεέ μου, τί ἀσυγχώρητα λάθη εἶνε αὐτά ; — Αὐτὸ εἶνε πού λέγομεν ἀκριβῶς . . . Παίδεικν Πνεῦμα ἐκ τοῦ φυσικοῦ !

Τὸ Δάφνης Κλωνάρι ἔχει μίαν ἐντύπωσιν, ἣ ὁποία ἐλέγχει πραγματικῶς παρατήρησιν λεπτοτάτην. « Ἐστεκόμουν, λέγει, μὴ μέρᾳ εἰς τὸ παραθύρον μου καὶ ἐκύτταζα δύο ἀτσιγγανάκια πού ἐπερνοῦσαν. Τὸ ἓνα, κοριτσάκι ἕως ἐξ ἐτῶν, ἐκρατοῦσε στὸ ἓνα χέρι μιὰ βέργα μὲ τὴν ὁποίαν ἐπέφραζε τὸ ἀδελφάκι του — πολὺ μικρότερό του, — καὶ στὸ ἄλλο ἓνα κομμάτι ξερὸ ψωμί. Ἐφαίνετο ἀμέριμνο κι' εὐτυχισμένο. Ἐξάφνα ἀπ' τὸ ἀντικρυνὸ πεζοδρόμιο εἶδε νὰ περνᾷ μία κυρία πολὺ καλοενδυμένη. Ἐτρεξεν ἀμέσως ἀπὸ πίσω της. Στὸ πρόσωπό του ἐξωγραφήθη κατῆφεια καὶ ἥρχιτε — μὲ τὰ θερμότερα βέβαια λογάκια, — νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνη. Ἡ κυρία ὁμῶς, πού ἐφαίνετο βιαστική, δὲν ἔδιδε τίποτε. Ἀλλὰ τὸ ἀτσιγγανάκι ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν παρακαλῇ. Ἐπὶ τέλους ἐκείνη ἐβγαλε καὶ τοῦ ἔδωσε κάτι. Ἐκεῖνο τὸ ἐπῆρε, ἔπειτα ἐστάθη ὀπίσω της, ἐβγαλε τὴν γλῶσσάν του, ἐπερίπαυε καὶ τὸν βράδισμά της, καὶ ἔπειτα ἔτρεξε πάλι στὸ ἀδελφάκι του, πάλι γελαστὸ κι' εὐχαριστημένο. Αὐτὸ μού ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι, διότι μού ἐφάνη παράδοξον, πῶς τέτοιο μικρὸ παιδί νὰ εἴμπορῃ, ἐκεῖ πού παίζει καὶ χαίρεται, νὰ προσποιῇται ἔξωφρα τὸ δυστυχισμένο, κι' ἔπειτα, ἥ διότι τοῦ ἐφάνη μικρὰ ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ἀπλῶς διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἑαυτὸν του, νὰ περιπαίξῃ τὸν εὐεργέτην του ! »

Ἡ Ζιχλά Χανούμ περιγράφει ἓνα πτωχικὸ μνηματάκι, πού τῆς ἔκαμε μεγαλειτέραν ἐντύπωσιν ἀπὸ ὅλα τὰ μεγαλοπρεπῆ μαυσωλεῖα πού τὸ ἐτριγύριζαν. Διότι, — λέγει, — « εἶχε ἓνα μοναδικὸ στολίδι, πού θὰ τὸ ἐξήλευαν καὶ οἱ καλλίτεροι τάφοι : μιὰ τριανταφυλλὰ γεμάτη, φορτωμένη τριαντάφυλλα. Ὁ ἀέρας τὴν ἔγερνε ἥσυχα στὴν ἄγραφή πλάκα, καὶ τὰ μαδημένα πέταλα τῶν τριανταφυλλῶν ἔπεσαν ἐπάνω της σὰν χιόνι τριανταφυλλί. Δὲν εἶχεν ἐπιτύμβιον τὸ μνηματάκι ἐκεῖνο καὶ ὁμῶς ἐγὼ ἐδιάβασα ἐκεῖ τὸ ἀθάνατον ὄνομα τῆς ἀναμνήσεως, ἡ ὁποία ἔρχεται συχνὰ νὰ χύσῃ τὸ δάκρυ της στὴ ρίζα τῆς τριανταφυλλίδας. Καὶ τὸ δάκρυ ἐκεῖνο φαίνεται ὅτι ριζώνει καὶ τρέφει τὸ ἔρμησιν δεντρούλακι καὶ ἐκεῖνο εὐγνώμον στολίζεται μὲ τὰ πικρὰ εὐμορφα ἀνθῶν του, σὰν νὰ θέλῃ νὰ διαβεβαιώσῃ ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου σκιαζέει τὸν ἥσυχον ὕπνον, ὅτι δὲν τὴν λησμονοῦν. » Ποιητικώτατον !

Ἡ ἀπάντησις τῆς Ἀννας Γ. Θεολογίτου ἀποτελεῖ ἓνα χαριτωμένον διηγηματάκι, πολὺ ἀληθινὸν καὶ μὲ βαθύτατον νόημα. Δὲν πρέπει νὰ παραλείψω οὐτε λέξιν :

« Ἦτο ἡ 9η Φεβρουαρίου.

« Ἀνυπόμονη — ὅπως δὲ καὶ κάθε μαθήτρια — νὰ ἴδω τοὺς βαθμούς μου, ἔλαβα τὴν τέλμην νὰ ζητήσω τὴν ἑλεγχό μου ἀπὸ τὴν κ. διευθυντρίαν μου. Ἡ διευθυντρία μου εὖρε τὸν ἑλεγχό, ἔριξε μέσα μιὰ ματιά, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ μού εἶπε : « Καλὴ εἶσαι, ἀλλὰ μποροῦσε νὰ ἦσο καλλιτέρα ». Ἐννοίωσα ὅτι τὰ μάτια μου πλημμύρισαν ἀπὸ δάκρυα καὶ ἔφυγα γρήγορα νὰ μὴ μὲ ἰδῇ. Ὅταν τὸ μεσημέρι

ἐπῆγα σπῖτι, μὲ χαρὰ ἔτρεξα στὴ μαμά περιμένουσα τοὺς ἐπαίνους της. Ἡ μαμά ἐκύτταξε τὸν μόνον καλὸ βαθμὸ που εἶχα καὶ εἶπε : « Αὐτὸ δὲ; δὲν εἴμποροῦσε ἄρα γε νὰ λείπῃ; »

« Ἐφυγα καὶ ἔκλαψα κρυφά. »

« Ὑστερὰ ὅταν ἦλθε κι' ὁ μπαμπᾶς τοῦ τὸν ἔδωκα, ἀλλὰ

μὲ κάποια δειλία τώρα. »

« Ἐκεῖνος, ἀφοῦ ἐστήλωσε τὰ μάτια του στὸ ἴδιο σημάδι, μού εἶπε : « Καλὰ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐπιθυμοῦσα νὰ τὸ ἰδῶ. » Τώρα πλὴ ἔκλαψα φανερά. »

« Πῶς λοιπόν; κανεῖς, κανεῖς δὲν εὐχαριστήθηκε; οὔτε διευθυντρία, οὔτε μαμά, οὔτε μπαμπᾶς; τόσο κόποι, τόση μελέτη ἀξιῶνται ἐνός χλιαροῦ « καλὰ », ἐνῶ μιὰ μικρὴ ἀμέλεια τιμωρεῖται μὲ τόση ἐπιπλήξι; τόσο καλοὶ βαθμοὶ χάνονται μπροστὰ εἰς ἓνα κακὸ; »

« Ἔτσι πάντα, μού εἶπε τότε μιὰ τρυφερὴ ἀπ' ἐπάνω μου φωνή, ἔτσι κι' ἡ μεγαλειότερος καλωσύνης ἀφανίζονται μπροστὰ εἰς μιὰ κακίαν. » Πολυλὴ, ὦ! πολλὴ μεγάλη ἐντύπωσι μού ἔκαμαν τὰ λόγια αὐτά, τόσο μεγάλη ἐντύπωσι, ὅση πίκρα μ' ἐπτότις ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ ἕνας καὶ μόνος κακὸς μου βαθμὸς!.. »

Μένει ἡ τελευταία ἀπάντησις. Τῆς Φράνκης τ' Ἀργιοπούλου στέλλει αὐτὸ τὸ ἀριστουργηματάκι : « Βασανίζω ἀπὸ χθὲς τὸ κεφάλι μου διὰ νὰ ἐνθυμῶ τὴν ζωηρότεραν ἐντύπωσιν. Τὴν κυνηγῶ τόσες ὥρες καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἐξέθασα... καθισμένην εἰς ἓνα μεγάλο βυσσινὶ τριαντάφυλλο. Εἶνε μιὰ τεραστία πολυχρῶμος πεταλούδα. Τέτοια πού δὲν ἔχω ξαναἰδῇ. Καλύπτει ὅλα τὰ πέταλα καὶ στραγγίζει τὸ μέλι τῆς καρδίας των. Δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ εἶδος τῶν χρυσαλλίδων πού τόσο θωμβάνει τὸ φῶς, οὔτε ἀπὸ τῆς διηφανείας ἄσπρης, τῶν ὁποίων ἡ ὑπάρξις δὲν εἶνε παρά αἰθέρ. »

« Ἐπάνω εἰς τὸ βυσσινὶ ὀλοσηρικὸν τοῦ ρόδου λάμπει σὰν τ' ἀνατολίτικα συντέφια. Καὶ γελῶν εἰς τὸν ἥλιον αἱ ἄθικτοι ἀντιφύγαι τῶν πτερύγων της. Εἶνε ὅπως κυναεὶ ἀποχρώσεις μετὰ φαίνοχρῶσιν κηλίδων, καὶ γύρω ἑλαφρὴν κυματιστὸν πένθος. »

« Θέλετε καὶ τ' ὄνομά της; Μαχαίω. »

« Τὰ ὀνόματα — ἐδιάβασα — ἔχουν μυστηριώδη σχέσιν μὲ τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ εἶνε ἀληθεῖς. Τὸ πιστεύω καθὼς τὴν βλέπω νὰ διαγράφῃ ἐλιγμούς, ὅπως ὁ Μπλεριὼ μὲ τὸ ἀεροπλάνον του. »

« Τώρα διαβαίνει τὸ στενὸν τῆς Μάγνης, — ἀπὸ τὸν ἀντικρυνὸν τοῖχον εἰς τὸν ἀνθισμένον ἐξώστην, ἔπου κάθονται καὶ ρεμβάζω. Τὸ σελικίρι, ἀναρριχτικὸν φυτὸν τροπικῆς βλαστήσεως ἐδῶ, πυκνόνεται εἰς τὰς κιγκλίδας του καὶ τὰ μῶβ ἀνθῆ του τὴν προσεῖλκυαν. »

« Ἐνῶ πετᾷ, σκέπτομαι πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ δική μου. Μέσα εἰς ἓνα ψάθινο καπέλλο θὰ γίνῃ αἰχμάλωτος, ἔπειτα κάτω ἀπὸ ἓνα ποτήρι — ἀντιπροσωπεῖον τὸ γυάλινο παλάτι τοῦ παραμυθιοῦ, — θὰ πεθάνῃ τὸν βραδὺν θάνατον τῶν ὁράων. »

« Ἡ Μοῖρα ἡ κακὴ καὶ ἀόρατη εἶμαι ἐγώ. »

« Καθὼς ξεψυχᾷ, ὅλον τὸ ποτήρι γεμίζει ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν της. Τὰ γύρω κρύσταλλα εἶνε ἓνας ἀτελείωτος καθρέπτης

πόνου. Ἐπειτα αἱ κεφαλαὶ κλίνουν... Ἐπάνω εἰς τὰ διαφανῆ πτερὰ δύνουν τὰ ὄραματα τῶν χρωμάτων. Μέσα εἰς τὸ θαμνένον ποτήρι ἀκούεται ὁ ἑλαφρὸς θρὸς τῆς ἐγκαθεύκτου ψυχῆς... »

Ἔτσι τελειώνει ἡ Κυριακή μας. Ἐμείναμεν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ Φάληρον, καὶ τὸ βράδυ, ἐπιστρέψαντες εἰς τὰς Ἀθήνας, παρεδώσαμεν τ' ἀποτελέσματα εἰς τὴν κυρίαν Διάπλασιν, ἡ ὁποία ἀπονέμει τὰ Βραβεῖα καὶ τὰ Ἑσσημα ὡς ἐξῆς :

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Τῆς Φράνκης τ' Ἀργιοπούλου [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ἀννα Γ. Θεολογίτου [15Ε] — Ζιχλά Χανούμ [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Δάφνης Κλωνάρι [12Ε]. — Ἐθνικὸς Ἑγωϊσμός [10Ε]. — Μικροῦλα Τραλαρά [8Ε].

Δ' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [5Ε] εἰς ἕκαστον) : Πλοῖαρχος Νέμος. — Σκάλαρη. — Σενιτεμένο Πουλί. — Ποιμενικὴ Φλογέρα. — Ἀέτης τοῦ Ὠραίου. — Ἐλαίς. — Ἑλληνικὴ Κυρία. — Παλλάς. — Παταγούνα. — Ἀθανάσιος Διάκος. — Ἰωάννα Δεδουνοῦ.

Β' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἕκαστον) : Ἡλίας Α. Πανᾶς. — Αἰμάτων τῆς Ἐρήμου. — Κίρκη. — Πίστις - Πατρίς. — Λόφος τοῦ Ἰάδου. — Ἀγοροκόμισος. — Βασιλοῦσα τῶν Ἑλλήνων. — Βάρνα τοῦ Κανάρη. — Δροσόλουτος Αὐγὴ. — Κ. Γ. Πλάκας.

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ MARGUERITE PITROIS]

Γ'. (Συνέχεια).

Ἐφθασε τέλος ἡ Μαριέττα εἰς τὸ πάρκον Μονῶ καὶ ἐσταμάτησεν ἔμπροσθεν κορυφῆς κατοικίας, ἀλλὰ πρὶν κτυπήσῃ τὴν θύραν, ἡσπασθη, τὸν φίλον τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ χωρισθῇ διὰ παντός.

Μέλις ἐπίεσε τὸ κομβίον τοῦ ἡλεκτρικοῦ κώδωνος, ὑπῆρθε μὲ οἰκιστολὴν ἡνιοῖε τὴν θύραν, καὶ τότε ὁ Φασούλας, ὁ ἀχάριστος Φασουλάκης, ἀπολακτικῶς τὴν μικρὰν ζητιάναν, ὥρμησεν ὡς βέλος πρὸς τὴν κλίμακα, ἡμῶς ὡς βέλος πρὸς τὴν φαιδρά του κοῦσθησαν δὲ μὲ τῶν περιχαρεῖς καὶ γαυγίσματα καὶ ἐβόησαν : Ἀζώρ! Ἀζώρ!

Ὁ ὑπῆρθε μὲ τὴν ὥραν κοκκίαν στολὴν ἔβαλεν ἓνα φράγκον εἰς τὸν χέρι τῆς Μαριέττας, καὶ ἀπωθήσας αὐτὴν τὴν σκαιῶς, ἐπανεκλείσε τὴν θύραν μὲ ὀργήν.

Ὅταν ἡ μικρὰ εὐρέθη πάλιν εἰς τὸν δρόμον, ἡσθάνθη τόσην λύπην, ὅσην οὐδέποτε ἄλλοτε εἰς τὴν ζωὴν της. Διὰ τί; Ἡ γλισχρότης ἄρα γὰρ τῆς ἀμοιβῆς τὴν ἐλύπησε τόσον; Ὁχι! δὲν ἐγνώριζεν ἀρκετὰ τὴν ἀξίαν τοῦ χρηματός καὶ δὲν ἔδιδε πολλὴν σημασίαν.

Μήπως ἦτο ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἔκαμε τώρα μόνη της τὸν μακρὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον διήνυσεν πρὶν μὲ τὴν συντροφίαν τοῦ ἀγαπητοῦ σκύλου; Ἀλλ' ἤξευρε καλὰ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀφίσχῃ ἐκεῖ...

Ὁχι! Το μόνον πού ἔθλιβε τὴν καρδίαν της ἦτο ἡ ἀχαριστία τοῦ Φασουλάκη, ὁ ὁποῖος, χωρὶς ὁποῖον, χωρὶς βλέμμα, τὴν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ διὰ νὰ

ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς πλουσίους τοῦ κυρίου, τοὺς ὁποίους ἐπροτίμα ἀπὸ αὐτήν.

Αὐτὸ, ὦ, δὲν ἡμποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ! Δὲν τοὺς ἀγαποῦσε λοιπὸν τοὺς πτωχοὺς μικροὺς τοῦ φίλους, οἱ ὁποῖοι τόσας ἡμέρας ἐμοιράσθησαν μαζί του τὸ ψωμί των, ἀρίνοντες συχνὰ εἰς αὐτὸν τὸ μεγαλύτερον μερίδιον; Ἐλθόντων λοιπὸν ὅτι χωρὶς τὴν Μαριέτταν, θὰ ἐφοροῦσε πνιγμένος ἀπὸ τὰ κακὰ παιδιὰ πού τὸν εἶχαν δέσῃ; Δὲν ἐθυμῆτο πλέον τὴν συμπάθειαν, μὲ τὴν ὁποίαν τὸν μετέφερε, πληγωμένον καὶ ἐλκεϊνόν, μέχρι τῆς σοφίτας; Εἰς μάτην λοιπὸν ὁ Ἀνδρῆκος τὸν ἐπαίρνε εἰς τὸ κορβέτι τοῦ καὶ τὸν ἐσκέπαζε μὲ ὅ,τι εἶχε διὰ νὰ μὴ κρυφῇ;

ὦ, τί κακὸν πράγμα πού εἶνε ἡ ἀχαριστία! ὦ, πόσον δυστυχεῖς κἀμνε τοὺς ἀνθρώπους!

Ὁχι! μόνον ἀποξενώνει τὴν καρδίαν ἐκεῖνου, ὁ ὁποῖος τὴν ἀφίνει νὰ εἰσχωρήσῃ ἐντός του, ἀλλὰ γεμίζει πικρίαν ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ὑποφέρει ἐξ αὐτῆς, τὸν ἀπογοητεύει, τὸν ἀποθαρρύνει νὰ κάμνῃ τὸ καλὸν εἰς τὸ μέλλον, καὶ συχνότατα μεταβάλλει τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλόστοργον ἄνθρωπον εἰς ψυχρὸν καὶ σκληρὸν ἐγωῖστην.

Ἡ Μαριέττα δὲν ἀνέλυνε οὕτω τὰ αἰσθηματά της, ἀλλ' ἐλυπεῖτο, ὑπέφερε πολὺ, ὁ δὲ Φασουλά-

κης ἦτο ἡ μόνη αἰτία τῆς λύπης της. Ἡ ἐπιστροφή τῇ ἐφαίνετο τώρα ἀκόμη ἐπιπονωτέρα. Ἐὰν δὲν ἐροβεῖτο μὴν ἀνησυχῆσῃ ὁ Ἀνδρῆκος, θὰ ἐκάθητο ἐκεῖ εἰς ἓνα πάγκον τοῦ πάρκου, διὰ νὰ χύσῃ ὅλα τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα τὴν ἐπνίγαν.

Ἀλλ' ἔπρεπε νὰ περιπατήσῃ, νὰ ἐπιστρέψῃ...

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ κιγκλίδωμα τοῦ μεγαλοπρεποῦς μεγάρου, ὅπου εἶχεν ἀφίσχῃ τὸν σκύλον της, μιὰ ἀναφώνησις οἴκου τὴν ἐσταμάτησε :

— Κύτταξε, Λεοντίνη, ἔλεγε ἓνα χαριτωμένο κοριτσάκι, πέντε ἢ ἕξ ἐτῶν, κύτταξε τὴν λυπημένην πού φαίνεται αὐτὸ τὸ πτωχὸ κοριτσάκι!

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ νταντὰ πλησιαζούσα. Τί ἔχεις, μικρὴ μου; Μὴν εἶσαι ἀρρωστή; Φαίνεται πολὺ κουρασμένη.

Δὲν χρειάζεται πολὺ διὰ νὰ ἐλκυσθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη, δεκαετοῦς κορασίου! Ἡ γλυκύτης αὐτῶν τῶν λόγων ὁ πλήρης συμπάθειας τὸς μὲ τὸν ὁποῖον ἐλέγχθησαν, ὑπῆρξε ἡ σταγὼν τοῦ ὕδατος, διὰ τῆς ὁποίας ἐξεχειλῆσε τὸ πληρὲς ἡδὴ ποτήριον. Κλαίονσα ἡ Μαριέττα διηγήθη τὴν θλίβεράν ιστορίαν της. Τὰ εἰ-

Γ' ΕΠΙΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἕκαστον) : Μικρὸς Κοιμητής. — Ἐλεῦθερος Ἑλλήν. — Δάκρυ. Ὑποδούλου Ἑλλήνος. — Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων. — Ἀκάνθινος. Στέφανος. — Χουρίε. — Ἀντίοχος. — Πουλάκι τῆς Ἐρήμου. — Μαυροθαλασίτης. — Ἐπικούρειος Ἀπόλλων. — Ἠρώ τῆς Ἀίγης. — Ἀργυρὰ Περὺνη.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (μὲ [Ε] εἰς ἕκαστον) : Ὅλοι ὅσοι ἀναφέρονται εἰς τὴν κρίσιν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ

ΤΡΙΑΚΟΣΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

« Ἐὰν ἡ ἐκλογὴ ἀφίνετο εἰς σᾶς, τί δῶρον θὰ ἐζητούσατε διὰ τὴν προσεχῇ Πρωτοχρονιάν; »

Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ εἶνε γραμμέναι καθαρὰ εἰς χωριστὸν φύλλον χαρτοῦ καὶ νὰ ἐπιγράφονται « Ἀπάντησις εἰς τὴν 30ὴν Κυριακὴν τῆς Διαπλάσεως ». Τὰς ἀπαντήσεις τῶν μὴ ἔχοντων ψευδώνυμον, πρέπει νὰ συνοδεύῃ δεκάλεπτον γραμματόσημον. Αἱ ἀπαντήσεις δὲν πρέπει νὰ ὑπερβαίνουν κατὰ τὴν ἔκτασιν, τὴν σήμερον βραβευομένην. (Μετρήσατε τὰς λέξεις διὰ νὰ μὴ ἀποκλεισθῇτε). Αἱ ἀπαντήσεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου 1910. Διὰ τὰ Βραβεῖα, σᾶς παραπέμπω εἰς τὸν Ὁδηγόν.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Διαπλάσεως.

Ο ΑΖΑΡΙΑΣ

« Ἐβαλεν ἓνα φράγκον εἰς τὸ χέρι τῆς Μαριέττας... » (Σελ. 421, στ. 4)

πεν όλα, τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν γονέων τῆς, τὴν ἀσθένειαν τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ τῆς, τὴν ἀθλιότητα τῆς ζωῆς τῶν, τὴν ἐπιταίειαν τῆς, καὶ τέλος τὴν ἀχαριστίαν τοῦ Φασουλᾶκος, τοῦ Ἀζώρ δηλαδὴ, ὁ ὅποιος, — τώρα τὸ ἐννοεῖτε, — ποτὲ δὲν τοὺς εἶχεν ἀγαπήσει.

— Τοῦ Ἀζώρ! ἐσὺ μᾶς ἔφερες τὴν Ἀζώρ; ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ κομψὴ δεσποινίς, τρέχουσα πρὸς τὴν οἰκίαν.

— Σταθῆτε λοιπόν, δεσποινίς Ἀννα! εἶπεν ἡ Λεοντίνη κρατούσα τὴν μικρὰν πλησίον τῆς. Ἀφίστε μὲ νὰ τῆς μιλήσω. Πέ μου, παιδί μου, σοὺ ἔδωσαν τὴν ἀμοιβή σου, εἰ; ἡρώτησε τὴν Μαριέτταν μ' ἐνδιαφέρον.

Ἡ Μαριέττα ἄνοιξε τὸ χέρι τῆς καὶ ἔδειξε τὸ ἀργυροῦν νόμισμα.

— Μπᾶ! αὐτὸ μόνον σοὺ ἔδωσε ὁ Αὔγουστος! ἀνέκραξεν ἡ Λεοντίνη με ἀγανάκτησιν. Μόνον αὐτό; Ἀ! ἔλα γρήγορα εἰς τὸ σπίτι. Πηγαίνουμε μπροστὰ!... Ἐλα!...

Καὶ χωρὶς νὰ σταματήσει αὐτὴν τὴν φορὰν τὴν μικρὰν τῆς κυρίαν, ἡ νταντᾶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέγαρον.

Αὐταὶ ἐξηφανίσθησαν διὰ τῆς ὕρας τοῦ κήπου. Ἡ Μαριέττα ὅμως ἔπρεπε νὰ κτυπήσῃ πάλιν τὴν θύραν τοῦ δρόμου, ὅπου τόσον ἄσχημα τὴν ὑπεδέχθησαν πρὸ ὀλίγου... Εὐτυχῶς ἡ Λεοντίνη, ἡ ὁποία ἐμάντευσε τὸν δισταγμὸν τῆς, ἦλθε καὶ τῆς ἄνοιξεν ἡ ἰδίαν, τὴν εἰσῆγαγε, καὶ διὰ μέσου πολλῶν δωμάτων τὴν ὠδήγησεν ἐνώπιον τῶν κυρίων τῆς, εἰς τοὺς ὁποίους ἠναγκάσθη νὰ διηγηθῇ καὶ πάλιν τὴν θλίβεράν τῆς ἱστορίαν.

Ὅταν ἔδειξε τὸ φράγκον, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε δώσῃ ὁ Αὔγουστος, ὁ κύριος κατελήφθη ὑπὸ μεγάλου θυμοῦ.

— Βλέπεις, εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του, ὅτι εἶχα δίκαιον νὰ ὑποπτεύωμαι αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Τοῦ εἶχα δώσῃ πενήντα φράγκα δι' ἀμοιβὴν ἐκείνου ποῦ θὰ μᾶς ἔφερνε τὸν Ἀζώρ, καὶ ὁ κατεργάρας κλέπτει τὰ σαρανταεῖνα, γιὰ νὰ δώσῃ μόνον τὸ ἓνα εἰς τὸ δυστυχισμένον αὐτὸ κορίτσι. Δὲν θὰ κοιμηθῇ ἀπόψε στὸ σπίτι μας. Καὶ νὰ εἶνε κι' εὐχαριστημένος ποῦ δὲν τὸν στέλλω καὶ εἰς τὴν Ἀστυνομία!

Ἀλλ' ἀπὸ τὸ πλησίον δωμάτιον ἠκούσθησαν τότε πολλὰ φωνά:

— Μαμμά! μπαμπά! ἄφίστε μας νὰ ἰδοῦμε τὸ κοριτσάκι! Ὁ αὐτὸς εὐχαριστοῦμε πολύ!

Ἡ μαμμά ἤνοιξε τότε τὴν θύραν, καὶ ἡ Μαριέττα εἶδεν ἑξ' εὐμορφᾶ παιδάκια, περιστοιχίζοντα τὸν Ἀζώρ, ὁ ὅποιος ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ βελουδίνου μαξιλαρίου.

Καὶ ὡς τῆς εὐτυχίας! Μόλις εἶδεν ὁ σκύλος ποῖος εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον, ὑπερπηδήσας τοὺς μικροὺς τοῦ κυρίου, ὤρμησεν εἰς τὰς ἀγκυλάς τῆς

Μαριέττας καὶ τὴν ἐφίλησε μὲ τὴν γλῶσσάν του εἰς τὸ πρόσωπον, ἐκβαλὼν μικρὰ γαυγίσματα χαρᾶς.

— Μάγαπᾷς λοιπὸν ἀκόμη, Φασουλᾶκή μου; τῷ ἔλεγεν ἡ μικρὰ ζητιάννα κλαίονσα συγχρόνως καὶ γελῶσα. Μὲ γνωρίζεις λοιπόν; μὲ θέλεις; Ὡ, τί εὐτυχισμένη ποῦ εἶμαι τώρα!...

Ἡ ἱστορία μας πλησιάζει εἰς τὸ τέλος τῆς.

Ἡ κυρία Δαλουὲ ἦτο ἀληθινὴ μητέρα. Δὲν ἀγαποῦσε δηλαδὴ μόνον τὰ παιδιὰ τῆς, ἀλλ' ἐξεχέλιζεν ἡ ψυχὴ τῆς ἀπὸ ἀπειρον στοργῆν καὶ πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ.

Μὴ ἀρκεσθεῖσα εἰς τὴν ἐλεημοσύνην, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ἅπασι, μετέβη ἡ ἰδία, εὐθὺς τὴν ἐπορεύνη, εἰς τὴν σοφίταν τῶν πτωχῶν, καὶ ἐκτοτε ἀνέτειλε δι' αὐτὰ ἡ αὐτὴ νέας ζωῆς.

Ἡ οἰκογένεια Δαλουὲ εἶχεν εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων ἓν ὠραῖον κτήμα, τοῦ ὁποῖου οἱ μισοῦται, ἡλικιωμένοι ἦδη, ἦσαν ἄεργοι. Οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ χωρικοὶ ἐδέχθησαν μετὰ πίσης χαρᾶς τὴν Μαριέτταν καὶ τὸν Ἀνδρῆον καὶ ὑπεσχέθησαν νὰ τοὺς κάμουν νὰ λημονήσουν τὰς μακρὰς ἡμέρας τῆς δυστυχίας τῶν.

Μὲ τὴν καλὴν τροφὴν καὶ μὲ τὴν περιποίησιν, ὁ Ἀνδρῆος ἐθεραπεύθη. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὅτι ἀργότερα θὰ ἠμπορέσῃ νὰναντικαταστήσῃ τὸν θετὸν τοῦ πατέρα εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ κτήματος.

Ἡ Μαριέττα εἶνε τὸ δεξιὸν χέρι τῆς θετῆς μητρός τῆς, ἡ ὁποία δὲν εἰμπορεῖ πλέον νὰ κάμῃ χωρὶς αὐτήν. Δραστηρία, ἐξυπνὴ, ζωηρά, εἶνε ἡ χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Καὶ ἡ καρδιά τῆς ἐκχειλίζει ἀπὸ εὐγνωμοσύνην πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὅποιοι εὐσπλαγχνίσθησαν αὐτὴν καὶ τὸν ἀδελφούλην τῆς.

Ὅσάνκι οἱ μικροὶ Δαλουὲ ἔρχονται νὰ διέλθουν ὀλίγας ἐβδομάδας εἰς τὸ κτήμα, γίνονται ἀληθινὴν πανηγύρι. Ὁ Ἀζώρ-Φασουλᾶκος λαμβάνει μέρος εἰς ὅλα τὰ παιγνίδια. Ἐπιδασκαλεῖ δὲ ἐξίσου καὶ ἀδιακρίτως τὰς θωπείας τοῦ τόσον πρὸς τοὺς πλουσίους τοῦ κυρίου, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς πτωχοὺς φίλους τοῦ. Δι' αὐτὸν, ἡ ψυχὴ τῶν πρώτων ἀξίζει ὅσον καὶ ἡ ψυχὴ τῶν δευτέρων. Δὲν εἶνε βαθὺ τὸ μάθημα τῆς φιλοσοφίας, τὸ ὁποῖον δίδει εἰς ὅλους ὁ καλὸς αὐτὸς σκύλος;

(Τέλος)

KIMON ALKIAS

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1909, ἐρυθρὰ μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσोधέσουν τὰ ἐφετεινὰ φυλλάδια, εὐρίσκονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ στέλλονται ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἑλληνικὸν τὸν τόμον τοῦ 1909 ἐνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, συναποστέλλοντας καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Διότι ὁλοπνὴν καταρτίζομεν τοὺς τόμους τοῦ 1909, καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ περισσεύουν χωριστὰ φυλλάδια πρὸς πώλησιν.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 115ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

(Ἰδε φυλλάδιον 23ον, σελίς 194)

Οὐδεμία Συλλογὴ τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου ἀπεκλείσθη. Ἐλάχισται Ἀσκήσεις κατηγγέλθησαν ὡς κλοπιμαῖαι. Αἱ ὠραῖαι πολλαί. Ἐν γένει εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη.

Σὰς παραπέμπω εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ, φυλλ. 30, σελ. 251, — διὰ νὰ μάθετε, ὅσοι δὲν γνωρίζετε, τί σημαίνουν οἱ ἀριθμοὶ, εἰ συνοδεύοντες τὰ δυνάμει εἰς τοὺς κατωτέρω Πίνακας.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (οἱ ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειωσάντες ἐπὶ τοῦ τετραδίου τὴν ἡλικίαν τῶν.)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Κίρκη*, 15+11 [13Ε]. — Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ: *Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες*, 15+15 [15Ε]. — *Ποιητὴς Πατρίς*, 15+12 [13Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Ζυλχὰ-Χαρούμ*, 15+10 [12Ε]. — *Γλυκεῖα Ἐλπίς*, 15+10 [12Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*, 14+10 [12Ε]. — *Ἀντώνιος Μ. Πέπας*, 12+10 [11Ε]. — *Ἀνδριάς Παλαιολόγος*, 15+7 [11Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ὑπερασπιότης τοῦ Ἑθν. 14+7 [10Ε]. — *Μελαγχροῦν Συμμετοχολοῦ*, 14+7 [10Ε]. — *Ἰερὸς Ἀγών*, 15+6 [10Ε]. — *Δεκαπενταετής Πλοίαρχος*, 14+6 [10Ε]. — *Ἀπόλλων*, 14+5 [9Ε]. — *Ἀσπρος Καφές*, 14+5 [9Ε]. — *Εἰκοστή Πέμπτη Μαρίνου*, 13+5 [9Ε]. — *Ἀθανάσιος Δίξκος*, 13+5 [9Ε]. — *Εὐγενὲς Ἰδεῶδες*, 15+3 [9Ε]. — *Δάκρυ Ὑποδοῦλον Ἑλλήνων*, 15+3 [9Ε]. — *Δοξίος Ἀπόλλων*, 15+3 [9Ε]. — *Ἀνδριώτης*, 13+4 [8Ε]. — *Ζακυνθινὸς Πανός*, 13+3 [8Ε]. — *Ταπεινὸς Κύριος*, 8+6 [7Ε]. — *Δουκὴς Δάρας*, 8+5 [6Ε]. — *Εἶμαι Ζακυνθία*, 8+5 [6Ε]. — *Ἐθνικὸς Ἑρωϊσμός*, 7+4 [5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κόμης Μονεχρότος*, 9+2 [5]. — *Στέλλα Βουρδουμπά*, 7+3 [5Ε]. — *Ἰωνικὴ Μοῦσα*, 6+3 [4Ε]. — *Ἀνάκτορος Στέφανος*, 7+2 [4Ε]. — *Ρήγας ὁ Φεραίος*, 7+2 [4Ε]. — *Καμάρι τῆς Μάννας*, 6+2 [4Ε].

ΜΕΣΑΙΑΙΕΤΑΙΣ, ἀπὸ 12 — 15 ἐτῶν.

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρὸ Διαβολάκι*, 15+10 [12Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Ναύαρχος τῶν Ἀσιατῶν*, 15+9 [12Ε]. — *Πονάκι τῆς Ἑρήμου*, 14+8 [11Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Παρόργος Ἀγγελος*, 14+7 [10Ε]. — *Εὐσεβίου Γ. Παρασκευαΐδης*, 14+7 [10Ε]. — *Ἐξοριστὸς Βασιληᾶς*, 14+6 [10Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: Ὑμνος τῆς Κρήτης, 12+7 [9Ε]. — *Δόξα τῆς Ἑλλάδος*, 14+5 [9Ε]. — *Φρικτὸν Ναγάριον*, 15+4 [9Ε]. — *Ἀφρόσσσα Θάλασσα*, 15+4 [9Ε]. — *Νάρκη*, 15+4 [9Ε]. — *Ὀνειρον τῶν Ἑλλήνων*, 10+8 [9Ε]. —

Γόργιος Δεσμὸς, 11+7 [9Ε]. — *Παγοδόμος*, 11+7 [9Ε]. — *Μικρὸς Κωπηλάτης*, 12+6 [9Ε]. — *Λοῦξ τῆς Σάπρης*, 13+5 [9Ε]. — *Ἡλικὴ Ἀντίς*, 14+4 [9Ε]. — *Σταματία Σ. Πατρικίου*, 9+8 [8Ε]. — *Ἐλεύθερος Ἑλλήν*, 10+7 [8Ε]. — *Ποιμενικὴ Φογέρα*, 11+6 [8Ε]. — *Κιτρώων ὁ Ρωμαῖς*, 12+5 [8Ε]. — *Μαργ'α Ν. Οἰκονομοπούλου*, 12+5 [8Ε]. — *Γεώργιος Νικολαΐδης*, 8+8 [8Ε]. — *Στρατηγὴς τῆς Ἀσίας*, 9+7 [8Ε]. — *Κρητικὴ Ἰδεῶδες*, 10+6 [8Ε]. — *Φιλί τῆς Μάνας*, 11+5 [8Ε]. — *Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης*, 12+4 [8Ε]. — *Ἀντάρης*, 12+4 [8Ε]. — *Φῶς τῆς Νυκτός*, 14+2 [8Ε]. — *Μικρὸς Λόρδος*, 10+5 [7Ε]. — *Ἐνθουσιώδης Κύριος*, 10+2 [6Ε]. — **ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ:** *Ἀδριατικὸς Στόλος*, 9+2 [5Ε]. — *Αἰγκλόν*, 7+2 [4Ε]. — *Ἡλίας Ν. Τερζάκης*, 2+1 [2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 11 ἐτῶν καὶ κάτω.)

ΠΡΩΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Μέγας Ἀλέξανδρος*, 15+8 [11Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Εὐσεβίου Ζ. Παρασκευαΐδης*, 15+6 [10Ε]. — *Ἀντώνιος Δ. Ρέιος*, 12+8 [10Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΠΡΑΒΕΙΟΝ: *Μικρὸς Δόγης*, 15+5 [10Ε]. — *Ἐορτὴ τῆς Σημαίας*, 14+5 [9Ε]. — *Θεόδωρος Δημ. Θεοχάρης*, 12+6 [9Ε].

ΕΠΙΛΟΓΟΣ: *Πολυμήχανος Ὀδυσσεύς*, 13+4 [8Ε]. — *Τετραπέρατος Μυτιληνῆς*, 13+3 [8Ε]. — *Γερόνιος Ἰππόνης*, 10+2 [6Ε]. — *Χάνι τῆς Γραβιάς*, 8+2 [5Ε].

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Χριστόδουλος λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν του:

— Μαρία, νὰ μ' ἐξυπνήσῃς αὐριο πρωΐ, ἐὰν κοιμῶμαι. Ἐὰν δὲν κοιμῶμαι, τότε νὰ μὴ μ' ἐξυπνήσῃς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ἐλάφου τῆς Αἰγύπτου

Ὁ μικρὸς Τάκης βλέπων ὅτι χωρὶς ματο-
— μπαμπᾶς του δὲν μπορεῖ νὰ διαβάσῃ,
— Γιατὶ, πάρε μου καὶ μένα γυαλιὰ.
— Γιατὶ, εἰς τὴν ἡλικίαν μου, καὶ ἐγὼ νὰ διαβάζω, χω-
— ρὶς νὰ πηγαίνω, καὶ ἐγὼ νὰ διαβάζω, χω-
— Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

Η ΛΗΞΙΣ

Μὲ τὸ παρὸν φυλλάδιον λήγει τὸ 31ον ἔτος τῆς Διαπλάσεως καὶ συμπληροῦται τὸ 400ον τοῦ 1909. Αἱ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φυλλαδίου τέσσαρες σελίδες — ἐξὸ φυλλοῦ καὶ πίναξ Περιεχομένων — ἀποκοπντοὶ καὶ προσκολλῶνται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τόμου.

Παρακαλοῦνται διὰ τελευταίαν φορὰν, ὅσοι λήγει σήμερον ἡ συνδρομὴ τῶν, νὰ τὴν ἀναεώσουν ἐγκαιρῶς. Παραπέμπονται δὲ ὅλοι εἰς τὰς ὙΠΟΜΝΗΣΕΙΣ, τὰς δημοσιευθεῖσας εἰς τὸ προηγουμένον φυλλάδιον.

Ψηφοδέλτιον διὰ τὸ Δημοψήφισμα τῶν Ψευδωνύμων θὰ σὰς σταλῇ μετὰ τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου.
Μὴ λησμονήσετε νὰ μοῦ στείλετε Γενικὴν Σημείωσιν τῶν Εὐσήμων, τὰ ὁποῖα ἐλάβετε ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου μέχρι σήμερον. Θὰ μ' εὐχαριστήσουν πολὺ ὅσοι μοῦ στέλλουν καὶ Γενικὴν Στατιστικὴν τῶν φέτος ἀπονεμηθέν-

των Εὐσήμων, μέχρι τέλους Δεκεμβρίου τοῦ βραδύτερον.

Πολλὰς ὠραίας ἐπιστολάς ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα. Δυστυχῶς ὁ χώρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰπαντήσω ἐδῶ εἰς καμμίαν. Εὐχαριστῶ λοιπὸν τοὺς καλοὺς μου ἀνταποκρίτας καὶ ἐπιφυλάσσομαι νὰ τοὺς ἀπαντήσω ὅταν θὰ μοῦ ἐναγχαφῶν. Εἶνε οἱ ἐξῆς: *Μικρὰ Βοσκοπούλα*, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, *Ἐξοριστὸς Ἀθῆς*, *Γαλιτὴ Πατρίς*, *Γλυκοχάραμα*, *Ἀγοροκόριτος*, *Τῆς Φράκης*, *Ἄγριουλόιδος*, *Ἰδεολάτρης*, *Πλοίαρχος Νέμος*, *Νυκτερινὴ Ἀῦρα*, *Κίρκη*, *Φιλόπατρις Ἰᾶς*, *Πονεμένος Διαβάτης*, *Δουκίσσα τῶν Σαλῶνων*. Καὶ τοῦ χρόνου!

Ποῖος μοῦ στέλλει ἓνα σωρὸ Παιδικὰ Πνεύματα χωρὶς καμμίαν ὑπογραφήν;

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1909

Ὅσοι θέλουν νὰνανεώσουν τὸ ψευδώνυμον ποῦ εἶχαν κατὰ τὸ λῆξαν 31ον ἔτος, παρακαλοῦνται νὰ τὸ κάμουν μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου τοῦ βραδύτερον. Διότι μετὰ τὴν προθεσμίαν ταύτην, ἡ κυριότης οἰουδήποτε ψευδωνύμου τοῦ 1909, μὴ ἀνανεωθέντος διὰ τὸ 1910 ὑπὸ τοῦ κατόχου του, θὰ περιέρχεται εἰς τὸν πρῶτον ζητοῦντα τὴν ἐγκρίσιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἐγκρίνονται: Δύο διδακτικώτατα διηγηματάκια, ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔστειλεν ὁ Δωδωναῖος. — Ἐν ὠραῖον ἀνέκδοτον τοῦ Μ. Φρειδερίκου, ὅχι ἐκ τῶν πολλῶν γνωστῶν, ποῦ μοῦ ἔστειλεν ὁ Δουκὴς Δάρας. — (Τὸ χρηματοφυλάκιον, μεταφραστικὴς Ἐξοριστοῦ Ἀνθίδος, καὶ τὰ «Στοιχεῖα» ποιηματάκι τοῦ Ἀθανασίου Διάκου. — Ἀπὸ αὐτὰ καὶ τὰ ἄλλα ἐγκριθέντα, θὰ καταρτίσῃ κατ' ἐκλογὴν τὴν Α' Σελίδα Συνεργασίας διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Ἀπορρίπτονται: τὰ ποιήματα «Στὰ ξέ-
— να», «Ἀνατολὴ Ἠλίου», «Ποιὰν ἀγαπᾷ», σταλμένα ὑπὸ διαφόρων, ὡς πλημμελῶς στι-
— χουργημένα ἢ, ὡς ἐκ τοῦ θέματος, ἀκατάλληλα διὰ τὴν Διάπλαιν.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Τουριγιώτης*, α. Κυθηραῖος Ὀρίων, α. Ἀνοικτοκάρδης Χεδίβα, α. Προσφίλης Μπαμπᾶς, α. Μονακριβὸς Ψυχοντῆς, α. Παραπονώρα Ὁρφανούλα, α. (879) Ἀνίστορος Ὁρφανός, α. (880) Τρυφερὰ Καρδιά α. (881) Μύρον Καρδιάς, α. (882) Δεσμὸς Φιλίας, α. (883) Ἀγγελος Ἀγρότης, α. (884) Πιερωτὴ Καρδιά, α. (885) Ἀγνὴ Καρδιά, α. (886) Ἀῦρα Ἐλευθέρας, α. (887) Νυκτερινὸς Περιπατης, α. (888) Τρομοβόλον Ἀστέρι, α. (889) Πηλίου, α. (890) Δωροφόρος Ραυλίου, α. (891) Καθνοτορῶσαν Τράμ, α. (892) Προσφίλη, α. Ἀνάμνησις, α. (893) Ψυχὴ Τριανφυλῆ, α. (894) Μαλακὸς Κρίνος, α. (Ε.Α.) Μόνη Ἐλπίδα, α. (895) Ρομφαία τοῦ Λόγον, α. (Ι.) Τάφος Ἑθνίου, α. (898) Δροσολουσμένο Ἀναμνήσις, α. (899) Ἀγροικὴ Χάρις, α. (900) Ἀῦρα τῆς Ἑλίας, α. (Β.Σ.) Προσφίλης Χιωτοπούλα, α. (Ε.) Χαρτιόβρυτος Μαρία, α. (Μ.Σ.) Δικηγόρος τοῦ Μίνει, α. (Γ.Σ.) Συναγμένος Ποντικός, α. (Α.Σ.) Μελόχοιτος, α. (907) Χειλὸς Μάτης, α. (Ε.Α.) Μελαγχροῖος Λιάβολος, α. (Α.Κ.) Ἐσθλὸς Καταραμένος, α. (910) Ἐσθλὸς Ἡμιον, α. (911) Ἀχώριστον Μόριον, α. (912) Γελοιοποιός, α. (913) Φοῦ Διάβολος, α. (914) Χάχης, α. (Ε.Α.) Παληάτσος Μπελφονόρ, α. (916) Σαγιώδης, α. (917) Μπελτολίδιος, α. (918) Νευροπάστον, α. (919) Ἴον τὸ Ἐξομν, α. (920) Ἰστορικὸν Ὁργανεῖο, α. (921) Τυλλὴ Ζωή, α. (922) Μιζιθράνι, α. (923) Παστελάτι,

α. (Δ.Σ.) Ἰδανικὸν Ὀνειρον, α. (Ι.) Ἰδανικὸ Χαμόγελο, α. (Δα) Ἰδανικὸς Πόθος, α. (Ν.) Ἰδανικὸν Ἰνδαίμα, α. (Κο) Ἰδανικὸν Δάρος, α. (Τη) Σανδομάλλης Ἀγγε-
— λος, α. Χουσοῦν Μυστικόν, α. Σφαιροῦσα Ἐλπίς, α. Γοργὸν Ὀναρ, α. Σκιά: Ὀναρ, α. Ψυχῆς Νόστος, α. Θεῖον Σέλας, α. Ἀρ-
— πνία, α. Ἐρως τῆς Πατρίδος, α. Φιλάρε-
— στος Φύσις, α. Ζεφύρου Πνοή, α. Νωπὸ Χορτάρι, α. Χλωρὸ Μπουνμποῦκι, α. Ἐντο-
— παλὸ Δουλοῦδι, α. Ἀνοικτοκάρδης Χαμόγε ο.κ. Πονετικὸ Χαμόγελο, α. Ὁλογάλη Πλάσις, α. Σφαιρικὴ Ζωή, α. Πανηγυρὶ Ἀληθινῆς Ζωῆς, α. Τὸ Κατώφλιον τῆς Ζωῆς, α. Νύμ-
— φη τῶν Ἀγρῶν, α. Ἀρομικὸν Τραγοῦδι, α. Ἀγριο Θαμνιόκλαδο, α. Νεφέλιδα τῆς Χαράς, α. Περασμένη Χαρά, α. Χουσοικρινὴ Ἀ-
— κρίς, α. Τὸ Ποτάμι τῆς Ἀγάπης, α. (Ν.Κ.) Ρέμβης Νόστος, α. Πόνον Δάκρυ, α. Δα-
— κρυομένο Κῦμα, α. Μισοθυσιόμοτον Καράβι, α. Δύσις Πόνου,

